

Situl Natura 2000 ROSCI0283 Cheile Doftanei

SITUL NATURA 2000 ROSCI0283 CHEILE DOFTANEI

Asociația pentru Dezvoltare și Mediu - ADEMED
Brebu, Prahova
2017

Conținut

Ce este un sit Natura 2000 ?	3
Localizare și descriere	3
Valoarea sitului Natura 2000 Cheile Doftanei	5
Speciile ocrotite în situl Cheile Doftanei.....	6
Ursul brun (<i>Ursus arctos</i>)	6
Vidra (<i>Lutra lutra</i>).....	6
Țestoasa de apă europeană (<i>Emys orbicularis</i>)	7
Tritonul cu creastă (<i>Triturus cristatus</i>).....	7
Izvoarașul cu burta galbenă (<i>Bombina variegata</i>).....	8
Croitorul cenușiu (<i>Morimus funereus</i>).....	9
Habitatele ocrotite la nivelul sitului Natura 2000 Cheile Doftanei	11
91V0 - Păduri dacice de fag	11
9110 - Păduri de fag de tip Luzulo-Fagetum.....	12
9130 - Păduri de fag de tip Asperulo-Fagetum	12
9170 - Păduri de stejar cu carpen de tip Galio-Carpinetum	12
91Y0 - Păduri dacice de stejar și carpen	12
9180* - Păduri din Tilio-Acerion pe versanți abrupti, grohotișuri și ravene	12
91E0* - Păduri aluviale cu arin și frasin	12
6430 - Comunități de lizieră cu ierburi înalte higrofile de la nivelul câmpiilor, până la cel montan și alpin.....	13
6520 - Fânețe montane	13
8210 - Versanți stâncoși cu vegetație chasmofitică pe roci calcaroase.....	13
Aspecte socio-economice și practici tradiționale.....	14

Ce este un sit Natura 2000 ?

Rețeaua Natura 2000 este rețeaua de arii naturale protejate a Uniunii Europene, fiind la nivel global cel mai mare efort coordonat de conservare a naturii de către mai multe state. Scopul rețelei Natura 2000 este de a ocroti cele mai valoroase și mai amenințate specii și habitate din Uniunea Europeană. Acoperind peste 18% din suprafața terestră și 6% din teritoriul marin al Uniunii Europene, Natura 2000 este reprezentată prin situri desemnate de către fiecare dintre cele 28 de state membru la nivel național. România are la ora actuală o suprafață de 22,56% din teritoriu cuprinsă în situri Natura 2000, depășind media europeană.

Natura 2000 nu este un sistem de arii protejate cu protecție strictă, ci există o flexibilitate ridicată, activitățile umane fiind evaluate din perspectiva potențialului impact asupra speciilor și habitatelor pentru care au fost desemnate siturile. Principiul general este acela al conservării în parteneriat, împreună cu toți factorii interesați.

Natura 2000 este alcătuită din 2 tipuri de situri declarate la nivel de stat membru: Arii speciale de conservare constituite conform Directivei Habitate (92/43/EEC) și Arii de Protecție Specială Avifaunistică, constituite conform Directivei Păsări (2009/147/EC). Cele 2 directive europene sunt transpuse în legislația națională prin OUG 57/2007, cu modificările și completările ulterioare.

Ariile speciale de conservare sunt întâi desemnate ca Situri de importanță comunitară și apoi validate de Comisia Europeană ca Arii speciale de conservare. Ariile de Protecție Specială Avifaunistică sunt desemnate ca atare de la început.

Un sit Natura 2000 este declarat în baza unui Ordin al Ministrului Mediului, după ce a fost acceptat de către Comisia Europeană, în urma verificării criteriilor de desemnare.

Localizare și descriere

Situl Natura 2000 ROSCI0283 Cheile Doftanei se află în Regiunea de dezvoltare Sud- Muntenia, fiind 100% cuprins în județul Prahova, în partea de nord-vest a acestuia. Situl Cheile Doftanei se întinde pe teritoriul administrativ al comunelor Brebu, Valea Doftanei, Șotriș, Secăria și – în proporție foarte mică – al orașului Comarnic. Situl este alcătuit din 3 porțiuni: o suprafață mare, de 2547 ha, una mijlocie de 74 ha și una mică de 1 ha.

Porțiunea mare de 2.547 ha, cuprinde 4 culmi ce flanchează simetric lacul de acumulare Paltinu - culmile Secăria (NV), Crăița (NE), Nemernicu (SE) și Seciuri (SV). Situl are o extindere mai mare spre SE, după culmea Nemernicu urmând Plaiul Rasei, vârful Barbeș și Plaiul Oilor, spre satul Pietriceaua. Porțiunea aceasta include habitatele forestiere de fag, zonele cu grohotișuri (torenți), câteva suprafețe reduse cu

fânețe montane, o porțiune limitată din albia râului Doftana și zona cea mai importantă pentru urs, vidră și croitor cenușiu. Această porțiune nu include cheile în conglomerate de la Lunca Mare, cu denumirea de „Cheile Doftanei”, cum ar putea sugera denumirea sitului. De asemenea, situl înconjoară Lacul Paltinu, dar nu include suprafețe acvatice din acesta, nici zona de baraj și dependințe, precum nici zona de agrement din jurul lacului. Accesul la această porțiune se face din sud sau nord pe drumul județean 102I sau din nord-vest, de pe drumul județean 101S Comarnic - Secăria. Se mai poate ajunge din est, pe drumul județean 214 Brebu - Pietriceaua, apoi prin satul Pietriceaua spre vârful Barbeș, pe drumul comunal 4.

Porțiunea mijlocie, de 74 ha, cuprinde un islaz în nord-estul loc. Brebu și

o serie de livezi și fânețe de pe Plaiul Strâmtoarelor, fiind o zonă cu alunecări lente de teren, importante pentru tritonul cu creastă, buhaiul de baltă cu burta galbenă și pentru țestoasa de lac europeană. Accesul spre această porțiune se face din drumul județean 214, care leagă loc. Brebu de satul Pietriceaua și com. Aluniș înspre est.

Porțiunea mică, de 1 ha, urmărește forma unei alunecări de teren situate pe Plaiul Plopișu, în bazinul hidrografic al pârâului Mălușoasa (afluent al pârâului Lupei, la rândul său afluent de stânga al râului Doftana). Această porțiune include o zonă de islaz și de terenuri degradate de alunecarea de teren, fiind importantă pentru speciile dependente de habitate acvatice formate în corpul alunecării active de teren: tritonul cu creastă, buhaiul de baltă cu burta galbenă

și țestoasa de lac europeană. La această porțiune nu se poate ajunge decât prin localitatea Brebu, urmând drumul de exploatare forestieră de pe valea Măluroasa preț de 4km, până în dreptul unui islaz cu o suprafață mai mare.

Valoarea sitului Natura 2000 Cheile Doftanei

Situl desemnat în 2011 prin O.M. 2387 prezintă o importanță deosebită pentru habitatele de fâgete: 91V0 Păduri dacice de fag (Symphyto-Fagion), 9110 Păduri de fag de tip Luzulo-Fagetum și 9130 Păduri de fag de tip Asperulo-Fagetum, dar și pentru urs și pentru specii de amfibieni și reptile. Pădurile de fag de pe Valea Păltinoasa sunt recunoscute

pentru valoarea deosebită a lemnului de fag, valoare dată de tipul de stațiune și de factori genetici. Culmile Crăița, Nemernicu și Barbeș adăpostesc nu numai păduri cu valoare deosebită, ci și specii ocrotite, precum ursul, buhaiul de baltă cu burta galbenă sau croitorul cenușiu. Habitatul 8210 Versanți stâncoși cu vegetație chasmofitică pe roci calcaroase poate fi întâlnit pe Valea Secăriei, fiind cuprins și într-o arie protejată propusă la nivel local (Cheile Secăriei). Habitatul prioritar 91E0 Păduri aluviale cu arin și frasin este bine reprezentat pe Valea Rea, fiind un habitat rar la nivel european și foarte sensibil la modificări antropice.

Structura moale a rocilor și prezența argilelor favorizează alunecările de teren, în special în zona de deal cuprinsă în sit. Alunecările de teren lente formează adesea rețele de bălți permanente și

temporare, fiind favorabile populațiilor de amfibieni (*tritonul cu creastă*, *buhaiul de baltă cu burta galbenă*) și reptile (*țestoasa europeană de apă*) ocrotite la nivelul sitului.

Speciile ocrotite în situl Cheile Doftanei

Ursul brun (*Ursus arctos*)

Ursul este cel mai mare carnivor din România și Europa, fiind foarte agil în ciuda masivității lui. Chiar dacă dentiția este de carnivor, totuși primăvara consumă iarba grasă a pășunilor de munte, vara fructe de pădure (zmeură, mure, coarne, fragi și afine), fructe de scoruș, iar toamna jir și ghindă și adesea fructe din livezile oamenilor. Ca hrană animală consumă larve de furnici, insecte, râme, limacși, faguri de albine (sălbatiche sau domestice). Unii urși nărăviți la carne pradă mistreți, cerbi și căprioare slăbite spre finele iernii sau produc pagube la stâne și gospodării.

În situl Cheile Doftanei ursul este prezent aproape pe toată suprafața habitatelor forestiere: culmile Nemernicu,

Barbeș, Crăița, Secăria, Seciuri. Cele mai puternice presiuni asupra lui sunt următoarele: motociclismul enduro, câinii sălbăticiți (scăpați de la stâne), braconajul, fragmentarea habitatului.

Vidra (*Lutra lutra*)

Vidra este un mamifer semi-acvatic, agil și rapid, din familia mustelidelor (dihori, nevăstuici, jderi, samuri) al cărui habitat este determinat de existența lacurilor sau râurilor, de spații pentru adăpost (vegetație, stâncării) și de disponibilitatea hranei (peștele). Numele științific, *Lutra*, are origini foarte vechi, însemnând lup de apă iar numele de vidră provine din limbile slave.

În general vidrele nu formează populații compacte, nefiind un animal social, ci solitar. Astfel, în lungul țărmului lacurilor se poate găsi un singur exemplar pe o distanță de 2-3 km, iar în lungul râurilor, un singur exemplar pe un sector de 5 km. Activitatea vidrei este predominant nocturnă, fiind influențată de activitatea prăzii. Sunt active pe toată perioada anului.

Principala hrană a vidrei este peștele, în proporție de până la 80%, urmând specii de amfibieni, reptile (șerpi de apă), păsări, mamifere acvatice, insecte acvatice și alte nevertebrate.

În zona sitului Cheile Doftanei vidra este prezentă la marginea și în afara limitelor acestuia, utilizând malurile lacului Paltinu. Cea mai mare amenințare la adresa vidrei este poluarea apei. Vidra este afectată și de modificarea malurilor prin lucrări de amenajare și tăierea vegetației de mal.

Țestoasa de apă europeană (*Emys orbicularis*)

Emys orbicularis este una dintre cele 3 specii de țestoase din România, fiind singura specie acvatică de țestoase de la noi. Având carapacea mai puțin bombată (țeșită, orbiculară) și plastronul mobil spre deosebire de țestoasele terestre (carapacea nu este unită cu plastronul, ci prinse cu ligamente), *Emys orbicularis* este o specie de țestoasă asociată zonelor umede, din Delta Dunării și până la altitudini de 1000 m.

Emys orbicularis trăiește în ape stătătoare sau lin curgătoare, în iazuri, lacuri,

brațe moarte de râu, bălți permanente sau temporare, canale de irigații, mlaștini, bazine artificiale, iazuri de pește, cu o anumită structură a vegetației palustre și cu prezența unor locuri de sorire (trunchiuri de arbori căzuți în apă, maluri cu pantă lină, grinduri de nisip etc.). Specia este activă în general din martie până la sfârșitul lui septembrie, deși a fost observată activă și sub gheață, în decembrie. *Emys orbicularis* hibernează îngropată în măt și rareori pe uscat, îngropată în sol. *Emys orbicularis* se hrănește cu viermi, moluște acvatice, arahnide, crustacee acvatice, insecte și larvele lor acvatice, pești și alevini de pești, amfibieni și larvele lor, uneori chiar mamifere mici.

În situl Cheile Doftanei, țestoasa de lac este prezentă în porțiunea mijlocie a sitului, în zona islazului cu nuci din nordul satului Brebu Mănăstirei și pe versantul stâng al pâraului Lupa, în bălți permanente, formate pe corpul unor alunecări lente de teren. Cele mai importante amenințări la adresa ei sunt: incendierea vegetației (stufului), deșeuri deversate în bălți, capturarea voită și prelevarea din natură pentru divertisment, modificări climatice (creșterea numărului de zile secetoase și scăderea cantității de precipitații).

Tritonul cu creastă (*Triturus cristatus*)

Denumit popular sălămâzdră sau triton cu creastă, *Triturus cristatus* este un amfibian cu coadă din familia Salamandridae. În ciuda numelui, doar masculul poartă creastă. Camuflat foarte bine pe

partea dorsală, încât abia poate fi distins de fundal, tritonul cu creastă prezintă modele viu colorate ventral (pe burtă) cu galben și puncte negre.

Tritonul cu creastă are 2 perioade de-a lungul unui an: perioada acvatică (martie - iunie) și perioada terestră (iulie - februarie). Hibernează din octombrie până în martie pe sub pietre, bușteni, frunzar, crăpături ale pământului. În perioada acvatică se reproduce, depunând spre o sută de ouă. Tritonul cu creastă are nevoie de bălți permanente cu o vegetație bogată, dezvoltată, dar nu suportă lacurile unde sunt pești prădători. În perioada terestră trăiește în apropierea apelor.

În situl Cheile Doftanei tritonul cu creastă profită din plin de bălțile permanente și temporare formate în corpul alunecărilor de teren. Tritonul cu creastă mai este prezent și în unele bălți din pădure, care au caracter permanent sau care se formează an de an în perioada acvatică a speciei. Principalele amenințări la adresa tritonului cu creastă sunt deșeurile, diverse materiale și substanțe care poluează apa și modificările climatei, dacă aceasta conduce la

secarea bălților înainte de dezvoltarea completă a larvelor.

Izvoarașul cu burta galbenă (*Bombina variegata*)

Broscuța *Bombina variegata* este o specie de amfibieni fără coadă (din ordinul Anura), specifică zonelor de deal și de munte. Ea este una dintre cele 2 specii de *Bombinatoridae* de la noi din țară, cealaltă specie fiind tipică pentru mlaștinile și bălțile din zonele de câmpie și dealuri joase (*Bombina bombina* – buhaiul de baltă cu burta roșie). Cele două specii de *Bombina* hibridează acolo unde se întâlnesc – în zona dealurilor joase.

De dimensiuni mici (până la 5 cm), cu corpul îndesat, izvoarașul cu burta galbenă trece neobservat de obicei, datorită camuflajului de pe spate: are culoarea mълului argilos / nisipos pe care stă - cenușiu până la măsliniu, cu pete negre. Glandele sau „negii” de pe spate conțin substanțe foarte toxice.

Bombina variegata este activă atât ziua, cât și noaptea, în ochiuri de apă și bălți de diferite dimensiuni. Vara, când multe dintre bălțile temporare seacă, se

retrage pe albiile râurilor și pâraurilor permanente. Poate folosi orice ochi de apă, chiar și urma unei copite de vacă, ce s-a umplut cu apă. Este sociabilă, indivizi de diferite vârste putând conviețui în același ochi de apă. Scoate sunete similare unui buhai: unk-unk-unk. Se reproduce de mai multe ori în timpul verii, având o strategie aparte: depune puține ouă în fiecare ochi de apă pe care îl întâlnește, astfel încât să crească la maximum șansele de supraviețuire a speciei. Se deplasează bine pe uscat și poate coloniza repede bălțile noi (formate de exemplu în fâgașe de drum), efectuând și mici migrații de câteva sute de metri.

Bălțile și micile mlaștini formate pe corpul alunecărilor de teren și micile pâraie care curg pe la marginea lor le asigură izvoarașilor cu burta galbenă habitatul optim pentru reproducere și hrănire. Bălțile temporare care se formează în fâgașele de pe drumurile de pământ și de exploatare forestieră devin adesea habitate folosite de izvoarași. Izvoarașii sunt amenințați de sporturile cu motor (în special Enduro, ATV și 4x4).

Croitorul cenușiu (*Morimus funereus*)

Morimus funereus este un coleopter saproxilic (dependent de lemnul mort sau în curs de putrezire; sapos = în putrefacție, din greacă; xylon = lemn). Este o insectă predominant nocturnă, fiind activă mai ales între ora 8 seara și ora 3 dimineața, din martie până la sfârșitul lui septembrie. Nu poate zbura, spre deosebire de majoritatea coleoptelor. Deși

cunoscut drept *croitorul stejarului*, acest gândac este prezent și în arboretele cu fag, brad, molid, plop, tei, nuc și chiar pe arbuștii de soc și alun până la peste 1200 m altitudine. Este atras de trunchiurile proaspăt tăiate. Masculii manifestă un comportament teritorial, apărându-și trunchiul pe care se află.

Femela depune ouăle sub scoarța trunchiurilor și a crengilor mai groase. Larvele se dezvoltă timp de 2 ani după care intră mai adânc în lemn unde se transformă în pupe și apoi în adulți. Adulții trăiesc până la 2 ani.

În situl Cheile Doftanei *Morimus funereus* a fost identificat atât în făgete cât și în stejărete, într-un număr mic de exemplare. *Morimus funereus* nu poate supraviețui în absența lemnului mort, mai ales în pădurile de producție. Dar s-a observat că în multe cazuri de păstrare a unor suprafețe cu lemn mort specia nu este capabilă de recolonizare: nu se poate reinstala în habitate forestiere izolate. Astfel, habitatele în care au rămas populații ale acestui coleopter trebuie gospodărite în așa fel încât să i se asigure condițiile de viață.

Habitatele ocrotite la nivelul sitului Natura 2000 Cheile Doftanei

Habitatele sunt asociații vegetale (asociații de plante) specifice pentru anumite condiții climatice, de relief, de sol, geologice. La nivel european există mai multe habitate ocrotite, listate în anexa I a Directivei Habitate.

În situl Cheile Doftanei, sunt prezente 10 tipuri de habitate ocrotite la nivel comunitar:

- Habitate forestiere: 91V0 Păduri dacice de fag (Symphyto-Fagion), 9110 Păduri de fag de tip Luzulo-Fagetum, 9130 Păduri de fag de tip Asperulo-Fagetum, 9170 Păduri de stejar cu carpen de tip Galio-Carpinetum, 91Y0 Păduri dacice de stejar și carpen, 9180 * Păduri din Tilio-Acerion pe versanți abrupti, grohotișuri și ravene, 91E0 * Păduri aluviale cu *Alnus glutinosa* și *Fraxinus excelsior* (Alno-Padion, Alnion incanae, Salicion albae).
- Alte habitate: 6430 Comunități de lizieră cu ierburi înalte higrofile de la nivelul câmpiilor, până la cel montan și alpin, 6520 Fânețe montane, 8210 Versanți stâncoși cu vegetație chasmofitică pe roci calcaroase (asteriscul marchează habitatele prioritare pentru conservare).

Aceste habitate nu ocupă întreaga suprafață a sitului. Pentru asigurarea conservării lor este nevoie de o suprafață

așa numită tampon care să funcționeze ca o zonă de trecere spre ecosistemele mai antropizate. Dintre habitatele forestiere cele mai frecvente și ocupând cele mai mari suprafețe (peste 80%) sunt făgetele (91V0, 9110 și 9130).

Păstrarea făgetelor este deosebit de importantă pentru rolul lor în reglarea regimului hidrologic, în prevenirea eroziunii solului, în fixarea unor mari cantități de bioxid de carbon în structurile lemnoase și pentru asigurarea habitatelor favorabile pentru numeroase specii de plante și animale. Din necesarul de lemn al României fagul furnizează peste 40%.

91V0 - Păduri dacice de fag

Habitatul 91V0 conține în stratul arborilor aproape numai fag, cu relativ puține exemplare de brad și molid. Stratul arbuștilor, slab dezvoltat, este alcătuit mai ales din soc și alun iar stratul ierbos este caracterizat de prezența brusturelui negru (*Symphytum cordatum*), brebeneilor (*Dentaria glandulosa*) și exemplarelor de plămânărică (*Pulmonaria rubra*). Acestea formează adesea adevărate câmpuri, vizibile mai ales primăvara.

9110 - Păduri de fag de tip Luzulo-Fagetum

Habitatul 9110 se caracterizează prin dominanța fagului, puțin amestecat cu brad și molid. Stratul arbuștilor este slab dezvoltat iar în stratul ierbos predomină mălaiul cucului (*Luzula luzuloides*) care formează din loc în loc tufe bogate.

9130 - Păduri de fag de tip Asperulo-Fagetum

Stratul arborilor este format dintr-un amestec de fag, carpen, ulm, frasin. Stratul arbuștilor include soc, păducel, corn, salbă moale iar stratul ierbos este format din câmpuri dense de vinariță (*Galium odoratum*), *Stellaria holostea*, *Carex pilosa*, *Mercurialis perennis*.

9170 - Păduri de stejar cu carpen de tip Galio-Carpinetum

Stejăretele ocupă suprafețe mici din sit, fiind foarte localizate. Habitatele 9170 și 91Y0 sunt stejărete în amestec cu carpen, situate în partea sudică a sitului. Habitatul 9170 este caracterizat prin stratul arborilor format din gorun, fag, tei, carpen, jugastru. Stratul arbuștilor conține soc, păducel, corn, salbă moale, măceș, lemn câinesc iar stratul ierbos *Galium odoratum* și *Carex pilosa*.

91Y0 - Păduri dacice de stejar și carpen

Habitatul 91Y0 este caracterizat de un strat al arborilor foarte amestecat, compus din gorun, puțin fag, carpen, tei, ulm, jugastru, plop, măr, păr, cireș. Stratul arbuștilor conține păducel, corn, alun, salbă moale și specii de liane (*Clematis vitalba*, *Hedera helix*).

9180* - Păduri din Tilio-Acerion pe versanți abrupti, grohotișuri și ravene

Habitatul prioritar 9180 este foarte localizat, doar pe câteva pante abrupte și este format din frasin, tei, paltin de munte, fag, jugastru, carpen, anin negru, brad. Stratul arbuștilor conține păducel, corn, alun, salbă moale iar stratul ierburilor mai ales năvalnic (*Lunaria rediviva*).

91E0* - Păduri aluviale cu arin și frasin

Habitatul prioritar 91E0 este, de asemenea, foarte localizat, dezvoltându-se pe malurile câtorva cursuri de apă (Păltinoasa, Secăria). Stratul arborilor, alcătuit din anin negru (*Alnus glutinosa*), salcie, plop, frasin, jugastru, formează o

galerie care acoperă o parte din cursul de apă. Arbuștii sunt reprezentați de soc, corn, păducel, hamei și călin iar stratul ierbos este dominat de rugii de zmeură și mure.

6430 - Comunități de lizieră cu ierburi înalte higrofile de la nivelul câmpiilor, până la cel montan și alpin

Tot în lungul cursurilor de apă se dezvoltă habitatul 6430 care formează zone compacte cu captalan sau brusture (*Petasites*) și bruscan sau lăptuci (*Telekia speciosa*) și alte plante. Banda de vegetație poate avea mai mult de 2 m lățime și este o adevărată barieră între cursul de apă și alte habitate riverane. Acest habitat poate fi considerat o zonă

ecotonală (de trecere) foarte importantă, atât pentru diversitatea de specii care trăiesc acolo, cât și pentru funcția sa de zonă umedă.

6520 - Fânețe montane

Habitatul 6520 face parte din categoria pajiștilor-fânețe și este format din ierburi înalte, dense. Este prezent pe pantele înșorite. Acest habitat are în sit o distribuție în mozaic, fiind identificat pe pantele dintre corpurile de pădure.

8210 - Versanți stâncoși cu vegetație chasmofitică pe roci calcaroase

Habitatul 8210 ocupă doar suprafețe foarte mici pe puținele stâncării din sit. Este un habitat heliofil (iubitor de lumină) format din specii care pot coloniza substraturi dure – mușchi, ferigi și câteva specii ierboase. Vegetația de acest tip se numește chasmofitică (în greacă chasma = crăpătură și phyton = plantă), fiind dependentă de crevasele și fisurile stâncilor calcaroase ori silicioase.

Aspecte socio-economice și practici tradiționale

Dezvoltarea economică nu este incompatibilă cu păstrarea caracteristicilor ecosistemelor naturale, ci pot fi găsite căi de armonizare a celor 2 nevoi fundamentale: nevoia de dezvoltare economică și nevoia de conservare a biodiversității. De altfel, modul cum s-au structurat anumite ecosisteme, sau la nivel mai mare – peisajul, a rezultat și din interacțiunea om-natură. Exploatarea durabilă și responsabilă a resurselor naturale (lemn, piatră, apă, vânat, melci, fructe de pădure, ciuperci etc.) și a peisajului (turism) face posibilă dezvoltarea economică pe termen lung. Urmărirea de profit mare pe o perioadă scurtă de

timp conduce la afectarea ecosistemelor, uneori iremediabilă, cu pierdere economică pe termen lung și cu afectarea comunităților locale per ansamblu (atât direct, economic, cât și indirect, prin generarea unor instabilități ale ecosistemelor naturale: alunecări de teren, atacuri ale dăunătorilor, doborâturi de vânt, inundații, atacuri ale animalelor sălbatice etc.). Resursele naturale amintite mai sus, care sunt regenerabile condiționat, trebuie gospodărite cu grijă și chibzuință, pentru a avea creștere economică locală pe termen lung. Mai bine un ritm de dezvoltare economică mai lent, dar sigur, decât unul rapid, cu epuizarea resurselor și cu generarea hazardelor de mediu. Și cum orice hazard de mediu afectează în primul rând segmentul populațional cu venituri mici, orice problemă de mediu devine una socială!

Lemn s-a exploatat dintotdeauna pe Valea Doftanei. Fie pentru nevoi locale (construcții, mobilier, unelte, lemn de foc), fie pentru a fi comercializat în alte părți (pentru construcții de catarge, corăbii, case etc.).

În trecut, pajiștile secundare erau mult mai puține, masivele forestiere fiind mult mai mari și mai compacte. Pășunatul se realiza în zonele de islaz și în golurile alpine de pe munții Baiului și Grohotișu. Dificultățile date de relieful accidentat și posibilitățile limitate de transport al fânului au condus la obiceiul de a ridica „odăi” sau adăposturi temporare pe pășunile deținute de localnici. În trecut, transhumanța era posibilă și era un obicei mult mai răspândit, neexistând atâtea limitări birocratice și de infrastructură (drumurile nu erau atât de circulante). Presupunem că și traversarea fondului forestier cu

animale domestice era mai frecventă și la scară mai mare, dar probabil compensată de starea de masiv forestier. Astfel, probabil fauna sălbatică nu avea prea mult de suferit. În prezent, presiunile antropice la adresa faunei sălbatice se combină și rezultanta lor este mult mai puternică. De exemplu, reducerea suprafețelor forestiere și fragmentarea stării de masiv, se combină cu multiplicarea barierelor mecanice (garduri, praguri, șosele cu trafic intens și zgomot, curți etc.), cu variații de fructificare a fagului și cu înmulțirea deșeurilor, conducând la modificarea comportamentului de hrănire a ursului brun. De aici și multiplicarea pagubelor create de acesta. La toate acestea se mai adaugă deranjarea ursului, în habitatele care i-au rămas, de către amatorii de sporturi extreme (enduro, ATV), turiști, lucrători forestieri.

Situl ROSCI0283 Cheile Doftanei

Natura 2000 înseamnă conservarea naturii în parteneriat.

Conservarea naturii înseamnă conservarea calității vieții - atât a generației noastre, cât și a generațiilor următoare !

Un sit Natura 2000, desemnat pentru carnivore mari și păduri, înseamnă vizibilitate europeană a zonei !

Depindem de natură, de bunurile și serviciile pe care ni le furnizează. Natura 2000 conservă un eșantion reprezentativ din natură la nivel european, pentru ca dezvoltarea economică să fie posibilă pe termen lung !

Secretariat custode:

0767 757 849

office@ademed.eu

www.ademed.eu

www.facebook.com/cheiledoftanei

Proiect cofinanțat prin Fondul European de Dezvoltare Regională prin Programul Operațional Infrastructură Mare 2014-2020

Editor: Asociația pentru Dezvoltare și Mediu ADEMED

30 noiembrie 2017

Conținutul acestui material nu reprezintă în mod obligatoriu poziția oficială a Uniunii Europene sau a Guvernului României

